



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce	nezl. H. Q. D nar. X bytem X
zastoupeného proti	Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Moravské náměstí 13, Brno,
žalovanému	Ministerstvo vnitra, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2025, č. j. MV-116043-3/SO-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce podal žádost o udělení státního občanství České republiky podle zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o státním občanství“). Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 6. 2025, č. j. MMB-119014-28/v.o.s.-2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a to z důvodu nesplnění podmínky rodinné a sociální integrace ve smyslu § 13 odst. 1 zákona.
2. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce rozklad, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím tak, že rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. V podané žalobě žalobce cituje z odůvodnění správního orgánu prvního stupně, který konstatoval, že žalobce jako nezletilý žadatel neprokázal dostatečnou integraci z hlediska rodinného, neboť jeho rodiče jsou státními občany Vietnamské socialistické republiky a o udělení českého státního občanství v současné době nežádají. Matka žalobce nedisponuje povolením k trvalému pobytu na území České republiky; její pobyt nemá trvalý charakter. Bratr žalobce nedisponuje povolením k pobytu na území České republiky a pobývá na Slovensku. Ze žádosti nevyplývá, že by žalobce měl rodinné vazby na další osoby s trvalým pobytem v České republice.
4. Žalobce k tomu namítá, že správní orgány zpochybňují jeho integraci do společnosti v České republice pouze proto, že jeho rodiče nemají české státní občanství a nežádají o něj, a že jeho bratr žije na Slovensku. Takový výklad podle žalobce neodpovídá ustanovení § 13 odst. 1 zákona, které hovoří o integraci z hlediska rodinného do společnosti v České republice. Podle žalobce je žadatel integrován, pokud svůj rodinný život vede na území České republiky v rámci zdejší společnosti, kterou tvoří jak občané České republiky, tak cizinci. Oba rodiče žalobce žijí dlouhodobě na území České republiky a tvoří součást zdejší společnosti; žalobce s nimi na území vede rodinný život, byť nesdílí společnou domácnost s otcem.
5. Žalobce dále uvádí, že integrace z hlediska rodinného znamená, že žadatel realizuje své rodinné vazby na území České republiky, přičemž není rozhodné, zda rodinní příslušníci, s nimiž tyto vazby realizuje, jsou občany České republiky či nikoli. Správní orgán prvního stupně podle žalobce nemůže argumentovat pouze tím, že matka nemá povolení k trvalému pobytu, neboť otázku trvalosti pobytu nelze posuzovat formalisticky. Trvalost pobytu je třeba hodnotit z materiálního hlediska, tedy zda matka na území České republiky skutečně dlouhodobě pobývá, což matka žalobce splňuje.
6. Žalobce rovněž namítá, že správní orgány dovodily nedostatečnou rodinnou integraci z jeho existenční závislosti na rodičích. Podle žalobce je tomu právě naopak – tato jeho závislost na rodičích trvale žijících v České republice je znakem vysoké míry rodinné integrace.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

7. Žalobce dále namítá, že správní orgány nesprávně zpochybnilly jeho sociální integraci do společnosti v České republice. Podle žalobce je Česká republika jeho zemí původu, neboť se zde narodil a prožil celý dosavadní život, aniž by opustil její území. Navštěvuje základní školu, je členem fotbalového klubu X a veškeré jeho sociální vazby se váží výlučně k České republice. Podle žalobce vyšší míra sociální integrace fakticky ani není možná.
8. Žalobce uvádí, že nemá žádný doklad o svém případném občanství ve Vietnamu, v této zemi není evidován, nikdy ji nenavštívil a považuje ji za cizí. Vietnamský jazyk ovládá pouze částečně slovem, neumí číst ani psát; jeho vazba na Vietnam je čistě formální a vyplývá pouze z občanství jeho rodičů. Tyto skutečnosti žalobce namítal již v rozkladu, avšak žalovaný se s nimi podle jeho názoru nevypořádal přezkoumatelným způsobem.
9. Žalobce zdůrazňuje, že při posuzování žádosti o udělení státního občanství je třeba zohlednit množství a kvalitu vazeb žadatele k České republice a k zemi jeho původu. Podle žalobce je Česká republika jeho skutečnou zemí původu, neboť se zde narodil a prožil celý život. Pokud ve Vietnamu nemá žádné jiné vazby než občanství svých rodičů, pak je zřejmé, že jeho sociální vazby směřují výlučně k České republice. Žalobce dále uvádí, že vzhledem ke svému postavení azylanta nemůže cestovat do Vietnamu ani navazovat kontakty s jeho orgány veřejné moci, a proto je v jeho zájmu, aby mu bylo uděleno české státní občanství. Tento zájem žalobce opírá o čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, podle něhož musí být při všech činnostech týkajících se dětí předním hlediskem zájem dítěte.
10. Žalobce rovněž namítá, že správní orgány odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, sp. zn. 4 As 142/2013, který se vztahuje k již neplatné právní úpravě nabývání státního občanství. Podle žalobce navíc z rozsudku není zřejmý věk dítěte, kterého se týkal; zřejmě šlo o dítě ve věku kolem osmi let, zatímco žalobci je již 14 let, tedy osobě více rozvinuté z hlediska množství, povahy a trvalosti sociálních vazeb v České republice. Žalobce zdůrazňuje, že argumentoval svým postavením azylanta a ochranou plynoucí z čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte již v rozkladu, avšak žalovaný na tuto námitku nereagoval přezkoumatelným způsobem.
11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí ministra vnitra ze dne 15. 10. 2025, č. j. MV-116043-3/SO-2025, je zákonné a bylo vydáno v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky. Ztotožňuje se s jeho odůvodněním a odkazuje na něj, neboť žalobní námitky v podstatné části opakují argumentaci, kterou žalobce uplatnil již v rámci řízení o rozkladu.
12. Žalovaný nesouhlasí zejména s tvrzením žalobce, že ten splnil podmínku integrace podle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství. Připomíná, že žalobci bylo v době podání žádosti o státní občanství 12 let, tedy věk, který sám o sobě neumožňuje prokázat samostatnou sociální integraci do společnosti v České republice. Pouhé plnění povinné školní docházky nelze považovat za projev integrace, který by dosahoval intenzity požadované zákonem.
13. Z hlediska rodinné integrace žalovaný uvádí, že integrační proces žalobce není uzavřen, neboť jeho rodiče nejsou státními občany České republiky. Matka žalobce má povolen dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny, otec žalobce je držitelem udělené mezinárodní ochrany – azylu. Žalovaný zdůrazňuje, že s ohledem na nízký věk žalobce je vazba na jeho zákonné zástupce určující a v dané fázi života zásadní pro posouzení rodinné integrace. Nelze proto přehlédnout, že oba rodiče žalobce jsou státními občany Vietnamské socialistické republiky a že žalobce je na nich jak existenčně, tak citově plně závislý. Ostatní sociální

vazby žalobce, vzniklé například ve školním prostředí, nelze integrovat na úroveň vazeb rodinných.

14. Žalovaný dále nesouhlasí s tvrzením žalobce, že není možné určit jeho státní občanství. Z dokumentace shromážděné ve správním spise jednoznačně vyplývá, že žalobce nabyl státní občanství Vietnamské socialistické republiky „k okamžiku narození“ podle právního řádu tohoto státu. Skutečnost, že rodiče žadatele dosud nezajistili vydání dokladu osvědčujícího státní občanství, podle žalovaného nemá na tuto právní skutečnost žádný vliv. Nelze proto na žalobce nahlížet jako na osobu bez státního občanství.
15. K argumentaci týkající se azylu žalobce žalovaný uvádí, že přiznaná mezinárodní ochrana nezakládá automatický, zvýhodněný či presumovaný nárok na státní občanství České republiky, neboť i u osob požívajících azylu je třeba splnit veškeré zákonem stanovené podmínky včetně integrace.
16. Žalovaný uzavírá, že žalobce nesplnil podmínku stanovenou v § 13 odst. 1 zákona o státním občanství, protože jeho integrační proces nedosáhl intenzity požadované právní úpravou, a to vzhledem k jeho nízkému věku, závislosti na rodičích a skutečnosti, že jeho zákonní zástupci nejsou občany České republiky. Navrhuje proto žalobu zamítnout.

III.

Posouzení žaloby

17. Městský soud v Praze (dále též jen „městský soud“) ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, když účastníci s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili (souhlas žalobce byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Ze správního spisu vedeného Ministerstvem vnitra pod sp. zn. MV-119014/VS-2023, jakož i z odůvodnění napadeného rozhodnutí ministra vnitra ze dne 15. 10. 2025, vyplývají následující skutečnosti.
19. Dne 29. 5. 2023 podala zákonná zástupkyně účastníka řízení, paní H. T. L. A., nar. X prostřednictvím Úřadu městské části Praha 2 žádost o udělení státního občanství České republiky nezletilému účastníkovi řízení. Žádost byla postoupena správnímu orgánu prvního stupně dne 3. 7. 2023.
20. Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 12. 8. 2024, č. j. MV-119014-13/VS-2023, žádost zamítl, a to s odůvodněním, že účastník řízení neprokázal dostatečnou míru integrace do společnosti v České republice podle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství. Proti tomuto rozhodnutí byl podán rozklad. Ministr vnitra rozhodnutím ze dne 3. 12. 2024, č. j. MV-129802-3/SO-2024, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil k novému projednání.
21. Dopisem ze dne 19. 2. 2025 správní orgán prvního stupně sdělil zákonnému zástupci, že shromáždil všechny podklady pro nové rozhodnutí. Současně účastníka řízení poučil podle

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

§ 36 odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, přičemž správní orgán již v této fázi konstatoval, že dosavadní podklady nenasvědčují splnění podmínky integrace dle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství. Účastník řízení svého práva k vyjádření nevyužil.

22. Správní orgán prvního stupně následně vydal dne 23. 6. 2025 rozhodnutí č. j. MV-119014-28/VS-2023 (napadené rozhodnutí), kterým žádosti opětovně nevyhověl. Důvodem bylo znovu neshledání dostatečné míry integrace dítěte do české společnosti podle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství. Rozhodnutí bylo zmocněnému zástupci doručeno dne 24. 6. 2025 a dne 8. 7. 2025 byl proti rozhodnutí podán rozklad.
23. Účastník řízení v rozkladu namítal zejména to, že splnil podmínku integrace z hlediska rodinného i sociálního. Zdůraznil rovněž, že on ani jeho zákonní zástupci nedisponují žádným dokladem o státním občanství Vietnamské socialistické republiky, a namítal, že jeho vztah k této zemi je čistě formální. V této souvislosti poukazoval na skutečnost, že mu byla v České republice udělena mezinárodní ochrana formou azylu.
24. Ministr vnitra přezkoumal napadené rozhodnutí a předcházející řízení v rozsahu stanoveném v § 152 odst. 4 správního řádu a v mezích rozkladových námitek, přičemž zákonnost napadeného rozhodnutí přezkoumal v plném rozsahu. Při rozhodování vycházel z právní úpravy zákona o státním občanství a ze spisového materiálu správního orgánu prvního stupně.
25. Ze správního spisu vyplývá, že účastník řízení je narozen v roce 2011 a v době podání žádosti mu bylo 12 let. Po celou dobu správního řízení navštěvoval základní školu. Správní orgány posoudily, že samotná školní docházka nepředstavuje samostatnou sociální integraci nezletilého na úrovni požadované zákonem.
26. Z podkladů shromážděných správním orgánem prvního stupně dále vyplývá, že oba zákonní zástupci účastníka řízení jsou státními občany Vietnamské socialistické republiky: matka má povolen dlouhodobý pobyt za účelem soužití rodiny, otec je držitelem mezinárodní ochrany (azylu). Účastník řízení pak sám požívá mezinárodní ochrany formou azylu od roku 2011.
27. Součástí spisu je rovněž výpis z agendového informačního systému cizinců, ze kterého plyne, že účastník řízení je veden jako státní občan Vietnamské socialistické republiky. Z doplňujícího stanoviska Velvyslanectví ČR v Hanoji ze dne 7. 2. 2025 vyplynulo, že podle zákona Vietnamské socialistické republiky č. 24/2008/QH12 o státní příslušnosti dítě nabývá státního občanství *ex lege* po svých rodičích na základě principu *ius sanguinis*, a to bez ohledu na registraci narození nebo vydání dokladů. Správní orgány proto uzavřely, že účastník řízení je státním občanem Vietnamské socialistické republiky.
28. Ministr vnitra v odůvodnění dále uvedl, že posouzení integrace žadatele podle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství vychází z hledisek rodinných, pracovních a sociálních. U nezletilých je rozhodujícím faktorem jejich míra závislosti na rodičích, jakož i zásada jednotného státního občanství v rodině. Ministr vnitra se ztotožnil se závěrem správního orgánu prvního stupně, že nízký věk účastníka řízení a jeho plná závislost na rodičích, kteří nejsou občany České republiky, vylučují závěr o dosažení požadované míry integrace. Ostatní sociální vazby dítěte nelze klást na roveň vazbám rodinným.
29. Ministr vnitra proto uzavřel, že účastník řízení nesplňuje podmínku integrace do společnosti v České republice ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o státním občanství, a že tato podmínka není prominutelná. Podle § 152 odst. 6 písm. b) správního řádu proto rozklad zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

30. O žalobních námitkách pak soud uvažil následujícím způsobem.
31. Předně městský soud uvádí, že podle § 11 zákona o státním občanství rozhoduje o udělení státního občanství Ministerstvo vnitra. Podle § 12 zákona není na udělení státního občanství právní nárok. Podle § 13 odst. 1 zákona lze státní občanství České republiky udělit, pokud je žadatel integrován do společnosti v České republice, zejména z hlediska rodinného, pracovního nebo sociálního, a současně splňuje ostatní podmínky stanovené v § 14 zákona.
32. Správní orgány byly povinny při posuzování žádosti zohlednit nejen zákonná kritéria, ale i obecně uznávané zásady vyplývající z čl. 6 Evropské úmluvy o státním občanství (publikována pod č. 76/2004 Sb. m. s.), zejména zásadu jednotného státního občanství rodičů a dětí, která sleduje ochranu rodinných vazeb a zachování jednotného státního občanství celé rodiny. Ze skutkových okolností případu vyplývá, že udělením požadovaného občanství žalobci by tato zásada zachována nebyla, neboť jeho rodiče jsou státními občany Vietnamu a o udělení českého státního občanství nežádají.
33. Městský soud předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 142/2013-29 (viz též usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2014, sp. zn. II. ÚS 1485/14), který řešil skutkově obdobný případ, byť aplikoval předchozí právní úpravu (zákon č. 40/1993 Sb.). Tento rozsudek navazuje na předchozí judikaturu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2013, č. j. 8 As 31/2012-76) a jeho závěry jsou obecně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc.
34. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zdůraznil, že při posuzování žádosti nezletilého žadatele je třeba zohlednit jeho věk a s tím související závislost na rodičích, kteří české státní občanství nemají. Samotná skutečnost, že se dítě narodilo na území České republiky, že plynně hovoří česky nebo že navštěvuje základní školu, není dostačující pro závěr o dovršení integrace, neboť tyto skutečnosti vyplývají z plnění povinné školní docházky a z prostředí, v němž dítě vyrůstá. Zásada jednoty státního občanství rodiny nebyla v judikatuře absolutizována, avšak byla považována za stěžejní kritérium v situaci, kdy nezletilý žadatel je existenčně závislý na rodičích. Odlišné posouzení by přicházelo v úvahu pouze tehdy, pokud by skutkové okolnosti svědčily o významné samostatnosti dítěte nebo o absenci rodinných vazeb, což v projednávané věci zjištěno nebylo.
35. Soud dále připomíná, že na udělení státního občanství není právní nárok. Koncepce právní úpravy státního občanství vychází z principu suverenity státní moci a je výsostným právem státu určovat podmínky, za nichž se státní občanství nabývá a pozbývá. Ani v případě splnění všech zákonných podmínek pro udělení státního občanství nemusí být žádosti vyhověno. Stát prostřednictvím svých orgánů rozhoduje na základě volného správního uvážení, zda cizinci státní občanství udělí či nikoli. I v rámci volného správního uvážení však správní orgán musí respektovat stanovené procesní postupy a základní právní principy správního rozhodování; jeho rozhodnutí musí být přezkoumatelné, aby byla vyloučena libovůle (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
36. V daném případě soud konstatuje, že správní orgány se žádostí žalobce podrobně zabývaly, náležitě zjistily skutečný stav věci a provedené důkazy řádně zhodnotily. Důvody, pro které nebylo žádosti vyhověno, jsou z odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů zřejmé a soud je považuje za dostatečné pro závěr, že správní orgány ani nepřekročily zákonem stanovené meze správního uvážení, ani správní uvážení nezneužily (srov. též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2020, č. j. 11 A 185/2019-41).

37. K uvedeným závěrům dospěl městský soud ve skutkově obdobné věci v rozsudku ze dne 23. 11. 2020, č. j. 14 A 45/2017–36, s jehož závěry se osmý senát v nyní řešené věci plně ztotožňuje.
38. Pokud jde o námitku posouzení integrace žalobce, pak městský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že podle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství lze státní občanství České republiky udělit pouze tehdy, pokud je žadatel integrován do společnosti v České republice, zejména z hlediska rodinného, pracovního nebo sociálního. V projednávané věci žalobce namítal, že splňuje podmínku sociální integrace, neboť se narodil na území České republiky, navštěvuje zde školu, účastní se zájmových aktivit. Tyto skutečnosti soud nepopírá, avšak považuje za nezbytné zdůraznit, že samotná docházka do školy a účast na běžných zájmových aktivitách nepostačuje k závěru o dovršení sociální integrace, jak vyplývá i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (již opakovaně zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 142/2013-29).
39. Správní orgány správně zohlednily, že žalobce je ve věku, kdy je stále do značné míry závislý na rodičích (matce), kteří české státní občanství nemají a o jeho udělení nežádají. Rodinná integrace proto naplněna není. Pracovní integrace u nezletilého žadatele nepřichází v úvahu. Pokud jde o sociální integraci, soud souhlasí se závěrem správních orgánů, že žalobce se sice účastní běžných sociálních aktivit, tyto jsou však přiměřené jeho věku a nelze je považovat za projev hlubšího a dlouhodobého začlenění do české společnosti. Zásadní je, že žalobce vzhledem ke svému věku teprve začíná navazovat vztahy mimo rodinu, přičemž jeho nejbližší rodinní příslušníci zůstávají stěžejními osobami ovlivňujícími jeho životní prostředí.
40. Soud proto uzavírá, že žalobce není integrován do společnosti v České republice v rozsahu požadovaném § 13 odst. 1 zákona, a tato podmínka nemůže být prominuta. Správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když žádost zamítly právě z důvodu nesplnění této podmínky.
41. K námitce žalobce odkazující na čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte soud uvádí:
42. Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte musí být při všech opatřeních týkajících se dětí prvořadě zohledněn jejich nejlepší zájem. Toto ustanovení však nezakládá subjektivní právo dítěte na udělení státního občanství. Úmluva ukládá správním orgánům povinnost při rozhodování brát zájem dítěte jako primární hledisko, avšak nepředepisuje konkrétní výsledek řízení, pokud nejsou splněny zákonné podmínky.
43. V projednávané věci správní orgány zájem dítěte zohlednily – posuzovaly jeho rodinné a sociální vazby, věk a postavení azyllanta. Přesto dospěly k závěru, že žalobce není integrován do společnosti v České republice v rozsahu požadovaném § 13 odst. 1 zákona, což je podmínka, kterou zákon neumožňuje prominout. Soud tento závěr považuje za přiměřený a v souladu s principem proporcionality, neboť žalobci zůstává zachováno postavení azyllanta, které mu zajišťuje ochranu a přístup k základním právům.
44. Z čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte tedy nevyplývá povinnost státu udělit státní občanství dítěti, pokud nejsou splněny zákonné podmínky, a nelze z něj dovodit právní nárok žalobce na vyhovění žádosti.
45. K námitce žalobce týkající se jeho postavení azyllanta soud uvádí:
46. Podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, udělení azylu zakládá právo na pobyt a poskytuje žadateli mezinárodní ochranu, avšak nezakládá žádný právní nárok na udělení státního

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

občanství České republiky. Zákon č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky, neobsahuje žádné ustanovení, které by žadatelům s uděleným azylem poskytovalo zvláštní režim nebo výjimku při posuzování podmínky integrace podle § 13 odst. 1 zákona.

47. Status azylanta může být zohledněn pouze jako dílčí okolnost při hodnocení sociální integrace, například z hlediska stability pobytu, nikoli jako automatické kritérium pro udělení občanství. Udělení azylu tedy nemění povinnost žadatele prokázat splnění všech zákonných podmínek, zejména podmínky dostatečné integrace do společnosti v České republice.
48. Soud proto uzavírá, že skutečnost, že žalobci byl udělen azyl, nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a sama o sobě nezakládá důvod pro vyhovění žádosti o udělení státního občanství.
49. Městský soud rovněž odkazuje na novější rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 1As 486/2020-37, který se rovněž zabýval žádostí nezletilého žadatele o státní občanství. Pod bodem 23 uvádí: „*Jednotnost státního občanství rodiny má přispět k nerušenému výkonu práva na rodinný život, garantovanému mj. čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Fakticky i předchází možnému obcházení zákona ze strany rodičů, kteří jinak nesplňují podmínky pro udělení státního občanství. V projednávané věci k absolutizaci této zásady ovšem nedošlo. Správní orgány plnou integraci stěžovatele, i přes důraz na výše uvedenou zásadu, správně neshledaly z jiných důvodů (viz výše). V rámci rodinné integrace je stěžovatel závislý na rodičích (což nepopírá) a ti ani neovládají český jazyk; lze proto jen stěží hovořit o skutečném poutu stěžovatele k České republice (byť i prostřednictvím jeho rodičů). Jiná fakta, z nichž by bylo možno usuzovat na dosaženou integraci stěžovatele do společnosti v České republice, stěžovatel ani správním orgánům, ani soudům nenabídl. Pocity či přání stěžovatele, proč chce být občanem České republiky, takovými fakty nejsou.*“

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

50. Soud uzavírá, že žaloba není důvodná. Napadené rozhodnutí žalovaného ob stojí jak z hlediska zákonnosti, tak z hlediska přezkoumatelnosti a proporcionality.
51. Žalobce nesplňuje podmínku dostatečné integrace do společnosti v České republice. Rodinná integrace není naplněna, neboť rodiče žalobce nemají české státní občanství a o jeho udělení nežádají. Pracovní integrace u nezletilého žadatele nepřichází v úvahu. Sociální integrace žalobce je započatá, nikoli však dovršená; účast na běžných školních a zájmových aktivitách nelze považovat za projev hlubšího začlenění do české společnosti. Tyto závěry odpovídají judikatuře Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 142/2013-29 a ze dne 25. 3. 2021, č. j. 1As 486/2020-37).
52. Správní orgány správně zohlednily obecně uznávanou zásadu jednotného státního občanství rodičů a dětí, která sleduje ochranu rodinných vazeb. Udělení občanství žalobci by tuto zásadu narušilo, neboť jeho rodiče jsou státními občany Vietnamu a o české občanství nežádají.
53. Na udělení státního občanství není právní nárok (§ 12 zákona). Rozhodování o udělení občanství je založeno na volném správním uvážení státu, které musí respektovat zákonem stanovené meze a zásady správního řízení. Soud přezkoumal, zda správní orgány

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nepřekročily meze uvážení nebo jej nezneužily (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že rozhodnutí je logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění.

54. Evropská úmluva o státním občanství ukládá státům povinnost usnadnit nabytí občanství dětem narozeným na jejich území, avšak nezakládá subjektivní právo na jeho udělení. Tento závěr potvrzuje i judikatura Evropského soudu pro lidská práva (rozhodnutí ve věci *Karassev proti Finsku*, stížnost č. 31414/96), podle níž „*právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly*“. Soud proto neshledal porušení čl. 6 Úmluvy. Rovněž z čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte nevyplývá povinnost státu udělit státní občanství dítěti, pokud nejsou splněny zákonné podmínky, a nelze z něj dovodit právní nárok žalobce na vyhovění žádosti. Na uvedených závěrech ničeho nemění ani udělení azyl, jímž žalobce disponuje.
55. Napadené rozhodnutí ob stojí i v testu proporcionality. Zásah do práv žalobce je přiměřený sledovanému cíli, kterým je ochrana veřejného zájmu na regulaci nabývání státního občanství a zachování jednotného státního občanství v rodině. Žalobce má na území České republiky zajištěn pobyt, přístup ke vzdělání, zdravotní péči a sociálnímu zabezpečení; jeho základní práva nejsou rozhodnutím dotčena v míře, která by byla nepřiměřená. Zamítnutí žádosti proto nelze považovat za excesivní zásah do práv žalobce.
56. Městský soud neshledal žádné důvody pro přerušování řízení a předložení věci Ústavnímu soudu s návrhem na přezkum zákonné úpravy z hlediska ústavnosti. Zákon č. 186/2013 Sb. je v souladu s ústavním pořádkem České republiky, respektuje princip suverenity státu a nezasahuje do základních práv způsobem, který by byl protiústavní. Námitky žalobce směřují proti aplikaci zákona, nikoli proti jeho ústavní konformitě.
57. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým byl rozklad žalobce zamítnut, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
58. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. březen 2026

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.